

Testimoni de la Roser Palau (Ripoll)

No hi ha res més gran ni més gratificant a la vida que aspirar a ser bona persona. Víctor Küppers, expert en psicologia positiva.

Referent al bé, la meva experiència ha passat per dos missatges rebuts: SER i FER.

A casa, el pare era el que treballava fora de casa i la mare, dins, fent de mestressa de casa.

De petita els pares em recordaven que havia de ser bona, no fer mal a ningú. Però com es practica això? Anàvem a missa cada diumenge tota la família. Així que durant la infantesa vaig resar molt.

D'adolescent vaig ser cridada a participar amb activitats de la JOC, i poc després ja vaig provar la Revisió de Vida. Se'm va obrir una finestra al món i els ulls hi veien. Començava a entendre que teníem una missió.

Així el primer compromís va ser de monitora al MIJAC i amb aquest em vaig estrenar a FER EL BÉ de manera conscient. Quins bons records de felicitat i estimació! Els de casa no entenien perquè hi dedicava tant temps, però ho respectaven, ja que les obligacions (entre cometes) no les deixava enrere.

No sempre pots estar en un moviment o organitzacions de voluntaris. Però hem d'estar atents a les necessitats del nostre voltant. Cada gest d'ajuda, cada paraula que porti esperança, una abraçada... estem fent el bé, i és contagiós.

Mireu si és curiosa la vida. Parlant del meu pare:

Al jubilar-se, va entrar a la Junta de l'agrupació sardanista del poble. Va agafar un compromís i també hi va dedicar moltes hores.

A més, va FER sortir de casa moltes persones grans que havien quedat vidus/es i altres que no tenien mitjans per desplaçar-se. Omplia la furgoneta de casa de 7 places i van recórrer molts aplecs i ballades. A totes aquelles persones els hi va donar il·lusió i pels pares van ser uns anys de felicitat!

He après que mai és tard i que es pot FER EL BÉ de moltes maneres.

No hi ha res més gran ni més gratificant a la vida que aspirar a ser bona persona. I jo hi afegiria: mentre vas fent el bé.